

Στο βιβλίο αυτό «γνώρισες» τον Μάνθο κι άλλα πρόσωπα που έπαιξαν ουσιαστικό ρόλο στην εξέλιξη της ιστορίας. Επιλέγεις όποιο πρόσωπο θέλεις και γράφεις το ημερολόγιό του με αφορμή κάποια σκηνή που σου έκανε εντύπωση.

(από το ημερολόγιο της καθηγήτριας του Μάνθου,
της κυρίας Απέργη)

14/1/16

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα ένας μαθητής μου, μου ζήτησε να γράψω μια στήλη στην εφημερίδα του σχολείου μας. Είμαι όμως τόσο φορτωμένη με όλα αυτά που με απασχολούν και αρνήθηκα διακριτικά. Είμαι πάρα πολύ λυπημένη που πρέπει να αφήσω τα τελευταία δημιουργικά χρόνια μου, που σιγά σιγά και με πολύ κόπο έκτισα όταν πρωτοήρθα εδώ. Μου άρεσε τόσο πολύ η γνώση και το ταξίδι μέσα σε αυτήν. Αλλά τώρα δε νιώθω τίποτα πια. Το μυαλό μου δεν ταξιδεύει μέσα στην ιστορία, τη γλώσσα ή την λογοτεχνία, ούτε ονειρεύεται πολύχρωμες αίθουσες με ζωντάνια και παιδιά έτοιμα να ρουφήξουν τον θαυμαστό κόσμο της γνώσης, αλλά κάνει στροφές γύρω από το θαυμαστό στοιχείο του κόσμου, τη γέννηση μιας καινούργιας ζωής, της κόρης μου!

Δεν μπορώ να ζω μακριά της πια. Μου είναι πολύ δύσκολο να γεμίσω αυτό το κενό που νιώθω στην ψυχή μου. Όσο και αν ξεχνιέμαι με τους μαθητές μου, δε μου αρκεί μόνο αυτό. Δεν είναι δυνατόν να συνεχίσω με τα υπάρχοντά μου σε μια βαλίτσα και να πηγαίνω όπου με πάει ο άνεμος. Δεν βρίσκω πια θαυμαστό τον κόσμο όπου ζω. Γι' αυτό αποφάσισα να γράψω ένα γράμμα στους μαθητές μου. Μέσα σε αυτό, τους αναλύω τους λόγους για τους οποίους έγινα καθηγήτρια, όταν με μάγευε η διαδικασία της μάθησης αλλά και τους λόγους που δεν μπορώ πια να είμαι καθηγήτρια, γιατί αυτοί οι ίδιοι λόγοι με πληγώνουν, με θυμώνουν, με θλίνουν και τελικά μου στερούν την ελευθερία τη δική μου και της σκέψης μου.

Δε θέλω να τους δημιουργήσω στεναχώρια ούτε ένα αίσθημα λύπης και εγκατάλειψης. Το μόνο που θέλω είναι να ξέρουν ποια πραγματικά είμαι και πως νιώθω. Με λυπεί ιδιαίτερα το γεγονός, ότι αναγκάζομαι να αφήσω μια τάξη που μαζί της περάσαμε τόσα πολλά, ανταλλάξαμε ιδέες και τους μετέδωσα τις γνώσεις μου, γιατί ήθελα να μπορούν να ονειρεύονται όπως εγώ. Ελπίζω η καινούργια τους δασκάλα να μην τους απογοητεύσει όπως νιώθω ότι έκανα εγώ και να μπορεί να τους καλύψει πλήρως το κενό που νιώθουν μέσα τους. Δεν ξέρω τι μπορεί να αισθάνονται, ούτε αν θα τους λείψω, αλλά θέλω να ελπίζω πως δεν θα μου κρατήσουν κακία που έφυγα και τους άφησα έτσι, ειδικά ο Μάνθος. Θέλω να πιστεύω πως είναι ώριμα και μεγάλα παιδιά πια και θα καταλάβουν γιατί έγιναν όλα αυτά.

Και για μένα αυτή η απόφαση δεν ήταν καθόλου ευχάριστη. Νιώθω από τη μια χαρά που θα είμαι κοντά στη κόρη μου, αλλά από την άλλη το κενό που μου δημιουργεί η απουσία των μαθητών μου δε θα κλείσει εύκολα. Εύχομαι να τους δω ξανά πολύ σύντομα υπό άλλες και πιο εύκολες συνθήκες για μένα. Πιστεύω σε αυτά τα παιδιά που γνώρισα και μαζί τους γέμισα ένα μικρό κενό που υπήρχε στην ψυχή μου... Τα αγαπώ και ελπίζω να με συγχωρήσουν και να με θυμούνται πάντα με αγάπη, όπως και εγώ αυτά!!!

*Αύριο ξημερώνει μια άλλη μέρα,
Κατερίνα.*

Κέλλυ Κωτσαρέλη, Β' 1